

இருண்டிருக்கும் மாநகரத்திரவா.
இருளகை கிழித்தொரு மின்னலின் கோடிழைப்பு.
இடியின் பரேரொலி.
யன்னலின்புடும் பார்க்கையில் பசோத்திரபைப்படமாய்
மழகை காட்சி விரிகிறதெதிரே.
இழந்தது உறவுகள், உருண்டும் புரண்ட மண்
மட்டுமல்ல,
இதுபோன்ற இயற்கை நிகழ்வுகளையும் தாமனென்று
உணர்ந்தது உள்ளம்.
இழந்ததையெண்ணிக் கழிவிரக்கமா?
இன்னுமா?
அன்று மட்டுமல்ல,
இன்று மட்டுமல்ல,
என்றுமே இருக்கப்போகும்
உணர்வு இதுவன்றும்
உணர்ந்தனே.
உணர்வுகளுக்கு அடையோட முடியுமா?
எதற்காக? யாருக்காக? வயற்புறத்து மண்டுகங்களின்
விடியும் வரகைக் கச்சரிகளற்ற
மாநகரத்துப் பெருமழை! பையே மழை!
மழையென்றாலெனக்கு எப்போதும்
மாகவியின் மழகைக் கவிதை
மனத்தில் உருவெடுக்கும்.

உணர்ச்சிகள் ஊற்றெடுக்கும்
என்ன கவிஞன் அவன்!

"பயேக்கொண்டு தக்கயை"டிக்கும்: காற்று!
"வெட்டியிடிக்கும்" மின்னல்!
"கொட்டியிடிக்கும்" மகேம்!
"பக்கமலகைளாடநை்து"பாயும் வளெளம்!
"தாளங்கள் கொட்டிக் கனகைக்கும்" மகேம்!

மாநகரத்துப் பெருமழை பொழிந்து தள்ளுகிறது.
படக்கையில் குடங்கிக்கிடக்கின்றனே.
பொழியும் மழையைப் பார்க்கின்றனே.
வெளியே விரிந்திருக்கும் இரூளில்
வெட்டியிடிக் கவில்லை மின்னல்!
தக்கயைடிக் கவில்லை;
விண்ணகைக்குடயைவில்லை காற்று.
கொட்டியிடிக் கவில்லை மகேம்!

அப்படியா? அப்படித்தான் தோன்றியது.
அல்லது என மனப்பிரமயை!
கழிவிரக்கத்தின் வெளிப்பாடா?

ஓரு காலத்தில் மழை பொழிந்தபோது
கோவமைரத்தில், நனைந்த சிறகு சிலிர்த்த
பசுங்கிளிகளைப் பார்த்து மயெம்மறந்ததை
எண்ணிக்கொண்டனே.

'மழை வா! வயிலைப் போ!'
பாடிக் கழித்த பாடசாலையைப் பருவங்களை
எண்ணிக்கொண்டனே.

ஓட்டுக்காரையில் மழைத்தாரை பட்டுக்
கடே்கும் சடசடப்பை இரசித்தபடி
படுத்திருந்ததை
எண்ணிக்கொண்டனே.

வெளியே மழை அமைதியாகப்
பயெ்து கொண்டிருந்தது!
ஆரவாரமற்ற அமைதியான மழை!
பெருமழை! பயே மழை!
மாநகரத்துப் பெருமழை!

ngiri2704@rogers.com